

Een briefje van duizend

In 1994 verhuisden wij, na een half leven in het buitenland te hebben gewoond, terug naar de bron. In dit geval Utrecht.

Om de eerste kosten te dekken, brachten we cash wat nederlandse guldens mee. Waaronder een briefje van duizend. En dat bleek een wereldvreemd idee te zijn. Niemand accepteerde dat als betaling. Ook banken waren niet bereid te wisselen. Maar het postkantoor bleek uiteindelijk de gouden tip.

Wisselen deden ze niet, maar als ik iets kocht wilden ze het gewraakte briefje wel aannemen.

Goed, een postzegel van 10 cent dan.

En op mijn vraag of het handig zou zijn als ik er een dubbeltje bij deed was het antwoord: "graag".

Pret bij de wachtende klanten. De loketbeambte kon er niet om lachen. Hij deed toch wat van hem gevraagd werd.

Leontien Glas

